

Nevelési képes szaklap a serdülő ifjuság számára

Megjelenik minden vasárnap egy iven.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos

M. KALOCSA RÓZA.

Szerkesztői szállás : Szénatér József utca 1 sz.
(hova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)

Előfizetési föltételek :

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50 „

A tavaszhoz.

A szép tavasz virággal
Meginnt megérkezett. —
Köszönteni ki jön velem ?
Fiuk, fiuk! kezet.

Jöttén ezer tollas dalár
Csattogtat éneket ;
Diszes palástba öltözött
Az elkopott liget.

A rét', mezőt, hegy', völgy', tetőt
A természet keze,
Virághímes zöld szőnyeggel
Hímezte szötte be.

Hát minket is nem illet-e ?!
Az ifju évszaknak
Elmondani, mit kebleink
Forrón ohajtanak.

Azért kinek keblében sziv,
Szájában nyelv vagyon,
Zendüljön és szive, lelke,
Repüljön e dalon :

Ezerszer üdvözlégy te szép
Tavasz! Magyar hazánk
Ohajtva várt tavasza, hozz
Üdvös nyarat reánk.

Minden virág mit oly gyöngéd
Kezekkel ültetél,
Hirdesse hogy hazánk fölül
Elutazott a tél.

Minden madár a mely a zöld
Csalitba dalra kel,
Azt zengje hogy hazánk egén
A felleg oszlik el.

Mosolygj óh nyájas arczu nap
Annyi borus után!
Virulj! virulj! te szép tavasz
A szenvedő hazán. —

DEÁK IGNÁCZ.

Hunyady János.

Történeti elbeszélés.

(Folytatás.)

„Hát“ — kezdé beszédét az ifju, — „tegnap nem kis meglepetésemre ő és én egy hágesót készítettünk, s a mint készen volt, elmentünk a borácsi erősség tulsó oldalához, s oda érve így szólt hozzám Jani:

„Látod amott a várormon az őrt? s hiszed, hogy én őt egy nyillövessel elteszem láb alól?“

„Én igennel feleltem,“ — mert hiszen ő olyan biztos lövő.

„No ha hiszed,“ — szóla ismét hozzám, — „nézz oda,“ — s a mint odapillantottam, az őrt többé nem láttam ott.

„Most a hágesót kell átvinnünk a sánczon,“ — mondá azután nekem Jani, — „s azon ablakhoz támasztani, hol a lóporos torony van. A többi azután az én dolgom.“

„Ezen gyűrűt“ — szóla elérzékenyülve hozzám — „vidd el az én kedves nevelő atyámnak, a hős Stublics Györgynek, s mondd meg neki, hogy örömmel áldozom fel életemet Szerbiáért, mert hisz az által édes hazámnak is, azt hiszem, nem csekély szolgálat t teendek.“

„Ezket bizta reám Jani, és én azt hűségesen elmondtam,“ — fejezé be beszédét az ifju.

„Mit mondtál, jól hallottam-e?“ — szóla a legnagyobb felindulással Stublics. — „Hiszen ha Jani a toronyba ment, bizonyosan a lóport akarja ott fellobbantani, s ez által önmagát eltemetve, nekünk, Szerbia férfainak, tért nyitni az erősség bevételére. — Ah! hiszen ez minden képzeletemet felülmulja a fiu hősi elszántságáról, — magyar létére életét Szerbiáért feláldozni!“

„Hamar, lóra, előre, meg kell mentenem szeretett fiamat!“ — ordítá inkább, mint mondá azután egész fellángoló arczczal s neki hevült mellel a hős Stublics, — „Lovat, nyergeljete, megyek, rohanok, vagy én is vele halok, vagy megmentem őt!“

A Stublics körül levő vitézek pedig nem kis bámúlással hallották Jani hősi elszántságát, átlátván azonnal, hogy ezen tette által nekik csakugyan ut nyilik az erősség bevételére, — s így azonnal meg is tették a készüléteket az erősség minél előbbi megrohanására.

Azután a fölhevült Stublicsot igyekeztek visszatartani, elmondván előtte, hogy ugyis hiába leend minden igyekezete, mert mire odaér, Jani régen végrehajtotta tervét.

Es csakugyan! Alig tétettek meg a készülétek a rohamra, — a mint egy iszonyu roppanást halottak; s az épen felnyergelt lóra, melyet időközben a szolgálta előhozott, Stublics fölpattanva, kirántá

kardját, s mintegy megdicsőült arczczal, — hogy Janiját vagy megmenti, vagy vele hal, és mert azon remény is magasán dobogtatta szivét, hogy most már lehető lesz az erősség bevétele, s ez által Szerbia mintegy megmentve, — fordula seregéhez hátra, s az „utánam“ vezérszóval repülő sasként rohant csapatjával az erősséghez.

Ha a török a szerbeket legyőzi, a diadal bátorságával tör Magyarországra, s bizonyosan rabszijra fűzendi a lakosokat; Zsigmond, magyar király, nem lévén képes ellentállani a roppant török hadseregnek.

E mellett e tetteivel Jani nevelőapja iránti háláját is bebizonyítja.

Midőn a csapat a bástyához ért, már romban találta azt, tehát azonnal megrohanta s erős küzdelem után be is vette.

Azután Stublics mindenütt a Jani hulláját kereste, s azt nem találva, szomoruan tért vissza sátorába, s gondolhatjátok mennyire meg volt lepve, a mint Janit, kimerülve bár, de teljes épségben ott találta.

A mint ugyanis a löporos torony légbe repült, Jani szerencsésen egy boglyára vettetett, s eszméletlenül, de tagjaiban meg nem sértve vitték be őt Stublics sátorába.

Kimondhatlan lett Stublics öröme, a mint kedves Janiját meglátta s magához ölelte. Hát még mikor a csodásan megmenekült ifju kevés idő múlva lóra ült, s az erősséghez közeledő Ikács bég seregét csapatával tökéletesen megverte: nevelő atyja egészen túláradt érzelmeiben, s térdre omolva adott hálát a Mindehatónak, hogy neki alkalmat nyújtott Janit fölnevelni, s hogy megmenté életét a löporos torony fellobbanásakor.

Pár év minden nevezetesebb esemény nélkül tölt el.

Szerbia ismét nagy veszélyben volt. Ikács bég roppant haderővel jött megboszulni pár év előtti veszteségét, melyben, a mint tudjátok, legtöbb érdeme volt Hunyady Jánosnak.

Ikács bég csakugyan többször megverte már a szerbeket, kik mindig Zsigmond magyar király segélyét várva, — ha fogytak is számban és sok veszteséget szenvedtek is, — még mindig hősiiesen ellentálltak a törököknek.

Zsigmond végre Csáky és Maróthy magyar hősokeket küldé néhány ezer vitézzel a minden oldalról fenyegetett Szerbia védelmére, úgy hogy a segédsereg egyik hős vezére, Péterffy Miklós már meg is verte Ikács bég előcsapatát.

A szerbek ezen kedvező hír hallatára még nagyobb lelkesültséggel, elszántsággal küzdöttek a törökökkel.

Hanem egyszerre csak azt a hírt vették, hogy Csáky és Maróthy seregét Ikács bég megverte; s így Péterffy, — kit a törökök most

minden oldalról bekerítettek, úgy hogy menekülni többé lehetetlen volt, — nem remélhette, hogy bármelyik hős segélyére jöhessen.

Elvölt tehát határozva életét feláldozni; s maga körül gyűjtve kevés számú bajtársait, így szólott hozzájuk:

„Vitézek! — a mint látjátok, elül török, hátul török, nincs többé menekvés, itt meg kell halnunk; de életünket drágán adjuk el. — Látjátok ott ama vörös turbánokat? — Azok ott a törökök, s azokból néhány százat a paradicsomba kell küldeni! Tehát „utánnam,“ „rajta magyar,“ — s ezzel sarkantyuba kapva lovát, böszült rohanással futott a törökök felé, utánna vitézei, — és oly borzasztó pusztítást vittek végbe a törökök között, hogy maga Ikács bég megrettent, a bizonyosnak hitt győzelmet kockáztatni látván.

Hanem a magyarok nagyon kevesen voltak, a törökök minden megvert csapat helyébe újat állítottak; míg a magyarok közül ha egy elesett, helyét csak bajtársának fokozott hősiessége pótolta, s így bármily hőiesen küzdött is minden egyes vitéz, végre alig maradt néhány hős, kik szorosán vezérok mellett tömörülve, oroszlányi bátorsággal oszták jobbra, balra a halált a pogányok között.

De ezen oroszlányi hősiességű néhány vitéz is megfogyott már, úgy hogy maga Péterffy alig tarthatá tovább magát, — a mint egyszerre csak hangos „rajta“ „előre“ kiáltásokat hall, észreveszi, hogy a törökök megrémültek.

A „rajta“ „előre“ kiáltások pedig mind közelebb hallatszottak, úgy hogy Péterffy már a vezért is jól kivehette, ki fekete, éles szemével mindenütt Ikács béget kereste, s megpillantván, egyenesen felé száguldott, utjában sok törököt téve el láb alól, s hősi küzdelem után a török vezért legyőzve, fejét levágatta, s a pogány sereg megrémítésére lándzsára tűzve hordatá szét a táborban, mit a törökök meglátva, eszeveszett futásnak eredtek.

SOMODY JÓZSEF.

(Vége köv.)

A bűvös kules.

Rege. (Vége.)

Még él! — szólta miután elvette a rókától. — Ő ugyan boldogtalanságunk okozója, de nem haragszom rá, hisz csak gazdájához hűségéből tette, s ha segíthetett rajta, úgy segített.

A lilomhoz vitte, kinyitotta száját és a virágban ragyogó harmat cseppeket bele öntötte. A madár szemlátomást épült. Két napi ápolás után tökéletesen meggyógyult.

Harmadnap elrepült a völgyből.

— Valószínűleg visszatért régi gazdájához — sohajtott Leonhard.

Déltájban egyszerre szárnyesapkodás hallatszott a levegőben, és a fenyvek közt „fogd meg“ tünt elő. Lerepülvén, esőréből Leonhard mellé az arany kulcsot tette le.

— Istenem — kiáltott az ifju — te nagy vagy és hatalmas! — Add ide kedves sólymom, add ide te hálás állat.

Reszkető kezekkel vette át a kulcsot, megfordította azt háromszor a medenczében, honnan rögtön vizsugár szökelt ki.

Ugyan e pillanatban lereszkedett a fehér felhő, s mindig sűrűbb és sűrűbb lett, míg végre Izolda lépett ki belőle. — Oly szép volt, mint egy angyal. — Kezeit kiterjesztve kiáltott: Oh! Leonhard, Leonhard!

— Ezentúl mi örökké együtt maradunk.

— Órizzétek az utat — kiáltott e pillanatban a sólyom. Mindnyáján a fenyők felé néztek.

A vadász állt ott dúlt vonásokkal, kezében fegyverével. — Barangolása közben meglátta a sólymot midőn az a kulcsot hozta.

Ez átkozott még is él. — És hah — a kulcsot cipeli — kiáltott dühösen s utánna lőtt. De hasztalan; a golyó nem talált. — Dühösen rohant most a sólyom után a tündérvölgy felé.

Ép jókor érkezett, hogy Izoldát, az ifjút és a meggyógyult sólymot, boldogan együtt láthassa a medence mellett.

Leonhardnak meg kell hálnia — gondolá, meglátván az ifjút, és fegyverét fölemelte. — Ekkor talán ismét megkapom a kulcsot.

A sólyom figyelmeztetését hallva Izolda és Leonhard felsikoltottak. De a gondolatnál gyorsabban felkapta a tündér a kulcsot, és a vadászra irányzá. A vadász testét reszketegség fogta el és a fegyver kihullott kezéből.

Ekkor Izolda énekelni kezdett:

„A mért ide tolakodál,
Maradj örül az ajtónál;
Nappal felhő, minket fődve,
Éjjel farkas, üvöltözve!“

A vadász rögtön fekete ködfelhővé változott és a fenyők közt foglalt helyet. Ezóta nem lépett többé ember a tündérvölgybe. Így lett ellenségből: ór.

Midőn a vadász nem ment többé haza, Alinda visszatért atyja kunyhójába és ott élt ezentul boldogan.

Leonhard és Izolda is oly boldogan éltek, hogy boldogságuk leirhatlan.

És a farkas üvöltését nem egy éjjeli vándor hallotta már, de még eddig egy golyó sem találta a tündérvölgy bejáratát őrző farkast.

Vörösmarty Mihály.

(Vége.)

1830. november 17. az académia öt rendes taggá választá, pár nap mulva pedig az elhunyt Kisfaludy Károly helyére mozdítá elő, 500 fr. évi fizetéssel.

Ezután munkássága más irányt vön, mit kétségkívül a viszonyok idéztek elő.

Ugyan is belátta az académia, hogy a „szini irodalom“ terén mily hátra vagyunk, s azért erre évenkénti jutalommal buzdította az írókat.

Vörösmarty is pályázott, még pedig szerencsésen, mert az első osztályu jutalmat — 100 aranyat — „Vérnász“ czimü szomorú játéka nyerte el. (1833.)

Most tehát a dráma terén találjuk őt. Egymást követték darabjai: „A fátyol titkai“ vígjáték; (1834.) majd a nemzeti színház megnyitásához egy előjáték: „Árpád ébredése“ (1836.) azután „Marotbán“ (1838.) majd azután: „Julius Caesar“ Shakespeare után (1839.) „Az áldozat“ (1840.) stb. 1837—43. Bajzával és Schedellel együtt szerkeszté az oly ünnepeltté vált „Athenaeumot;“ és azelőtt pedig a Bajza által szerkesztett „Kritikai Lapok“-ban közölte „nyomos“-kritikai czikkeit.

Több beszély is jelent meg tőle az „Aurorában;“ mint „Füredi szivhalászat“, „Holdvilágos éj;“ stb.

1843. év tavaszán vette nőül Csajághy Laurát, kit oly költői ecsettel festett és oly ábrándosan megénekelt: „Merengőhöz“ czimü dalában.

Most kettős lelkesedéssel teremté munkáit, mintha érezte volna, hogy közel van az idő, melyben a kegyetlen sors munkálkodásának határt szab.

És a sors nem váratott soká magára.

Az 1848. politikai változások nyomán, mint a jankováczi választó kerület képviselője az alsóházba lépett; később a kegyelmi törvényszéknél bíró lett.

De megeredt a vihar Európa nyugoti részén s vészujjzó szárnyait hazánk felett is kiterjeszté, csattogtatá!

A dalmokok elnémultak, s csak néha-néha hallaták a keblet
lángba borító dallukat.

Vörösmarty-t is magával ragadá a kérlelhetlen viharár; s e
küzdésben megtört lelke, nem tudott többé fölemelkedni.

Irományai nagyobb részt elvesztek és megsemmisítettek. Midőn
1849-ben visszatért Pestre, lakását kiüritve, fölforgatva találta.

Később Komáromban, majd Baracsára, hol másfél évig élt;
innen pedig barátai unszolásaira Nyékre vonult vissza.

Kedélye ezentul bus-komor lön, s a mély gondolatok barázdái
meglátszottak nemes homlokán.

Lángkeble még egyszer lobbot vetett, megírta Hattyu dalát:
„A vén cigány.“ De az utolsó lobbanás volt ez, mely költői
lelkét szétrobbantá.

De nézzünk pár sort „A vén cigányból“:

„Huzd rá cigány, megittad az árát!

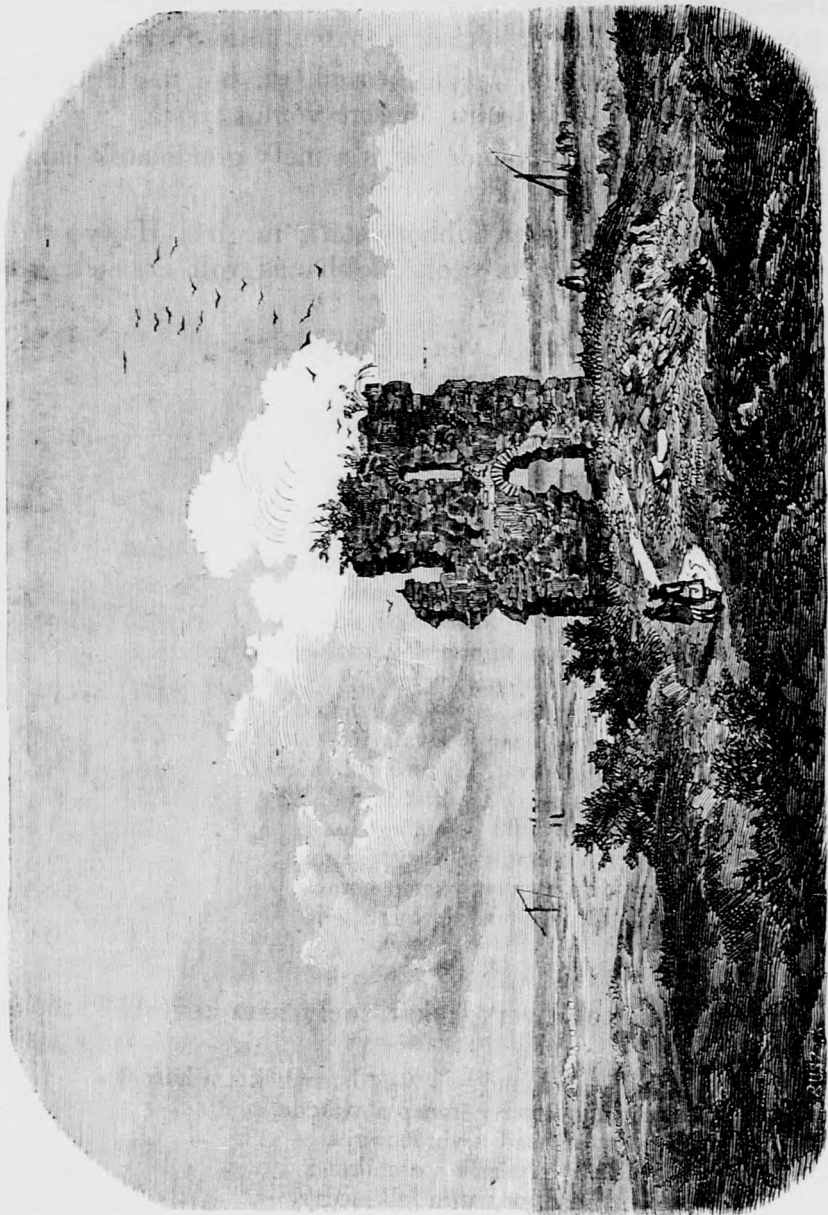
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Véred forrjon, mint az örvény árja,
Rendüljön meg a velő agyadban,
Szemed égjen, mint az üstökös láng,
Hurod zengjen vérszél szilajabban
És keményen, mint a jég verése;
Odalett az emberek vetése!
Huzd, ki tudja, meddig huzhatod!
Tanulj dalt a zengő zivatartól,
Mint nyög, ordít, jajgat, sir és bömböl,
Fákat tép ki és hajókat tördel,
Életet fojt, vadat és embert öl.
Háboru van most a nagy világban:
Isten sirja reszket a szent honban.
Huzd, kitudja meddig huzhatod!“

De nézzük az utolsó vers-szakot, mely nem kevésbé szép:

„Huzd, — de mégse hagy békét a hurnak!
Lesz még egyszer ünnep a világon,
Majd ha elfárad a víz haragja,
S a viszály elvérzik a csatákon:
Akkor huzd meg újra lelkesedve,
Istennek teljék rajta kedve;
Akkor vedd fel újra a vonót,
És derüljön zordon homlokod,
Szüd teljék meg az öröm borával
Huzd s ne gondolj a világ gondjával!“

Ezután Vörösmarty csak családjának élt.
Midőn gyermekeire tekintett, atyai szive elszorult, szemei könnyekkel teltek meg, s fájó hangon sóhajtott fel: „Mi lesz belőletek?”

Pusztaszer.

A nemzet fölfogta az utolsó sohajt.
Ugyanis a nemzet lelkesedése mintegy 100 ezer fr. tőkét rakott össze gyermekei jövőjének biztosítására, de fájdalom — az atyát e lelkesedés rég a sirban találta,

Vörösmarty naponkint gyengébb lett. Érzé, hogy nincs messze az idő, midőn el kellend hagyni: hazáját, nemzetét, családját, lantját — örökre.

1855. november 19-én délután 2 óraker a nemzet nagy fájdal-

Az Orsova melletti zoroza.

mára, — megszűnt élni. Másnap az összes magyar sajtó közlönyei gyászkerettel jelentek meg s a két testvér-haza gyermekeinek szív-
rázó-fájdalmát iparkodtak hűn esetelni.

A „Családi lapok“-ban (1855 év 10 számának 480 lapján)

e sorok voltak olvashatók: „Az egész nemzet költő atyja halt meg, a kitől beszélni és érezni tanultunk; ki megdicsőíté a multat, lelkesedést adott a jelennek, alapot a jövő számára; meghalt a honszeretetetnek s a szózatnak itt lett ajku dalnok, de szelleme folyvást működik, míg egy magyar van, ki a szépben, jóban és nemesben életet talál; miglen olvassák a költő műveit; s mindenek felett örök a nyelv, mint a nemzet maga, mely annak köszöni fönnmaradását.“

Munkálkodása egy pompás koszorut képez, melyben művészi-
leg alkotott dalai az ékeskedő rózsabimbók, melyek külsőleg mű-
vészi szépek; belsőleg pedig — jó szagot, — gyengéd, mély érzést
lehelnek! Temetése „költőkirály“-hoz illő volt.

Oriási néptömeg hullámozott az utcákon, melyeken a koporsót
átvivék, s a nép mindegyikének szemeibe a bánat és fájdalom saj-
toltak könnyeket.

A kegyelet Székesfehérvárott emelt néki ékes emlékszobrot.

De most engedjék meg kis olvasóim, hogy kitoröjlem a
könyveket szemeimből, melyeket a nagy költőrei emlékezés esalt
oda.

SZÁVAY MIKLÓS.

Pusztaszer.

Képpel.

Mai számunkban megjelent képek két tájat tüntetnek fel a
hazából. Az egyik egy alföldi puszt, kutágasokkal, legelő mar-
hákkal, bármerre tekintünk, hegy nem emelkedik a láthatáron.

Mintegy régi emlékek régi maradványa áll az előtérben egy
bemohosodott rom, valószínűleg egy még a tatárjáráskor lerom-
bolt templom maradványa, melyre most az alföld madara, a gólya
nyugodtan rakja fészket, nem háborgatja senki.

Nem háborgatja őket még azon marcona vitézek szelleme sem
(mert a szellemek nem járnak a földön) kik kevés hiján ezer év
előtt itt alkották az első törvényeket, melyek új hazájokban a
békét s egyetértést fentartandók valának.

Valjon, van olyan jó kis tanuló, aki zavarba jönne, ha azt
kérdenék tőle, hol tartották a magyarok az első országgyűlést?
Aki nem tudná, annak megsugom, hogy Pusztaszeren Csongrád-
megyében, Árpád vezér idejében.

Van még egy pusztánk, mely mint országgyűlések színhelye

hires, ez: Rákos. Itt azonban sokkal sokkal későbbben gyűltek össze az ország nagyjai törvényhozás végett, már akkor az Árpád által vérrel szerzett hazát sok veszély érte.

Az Orsova melletti szoros.

Képpel.

E szoros megtekintése nem történeti nevezetességénél, de természeti szépségénél fogva érdekes. Európának majdnem leghosszabb folyású folyama, a „szőke“ Duna, mely kedves hazánkat is végig folyja, az orsovai szorosnál két magas sziklafal mellett igen keskeny mederbe kénytelen szorulni, holott másfelé szélessége igen jelentékeny. Hogyan jutott ily keskeny mederbe, csak gyaníthatni lehet. Mindenesetre valami hatalmas földrázkodás alkalmával kettévált e sziklafal s a folyó előbbi helyéből kiszorítottván, kénytelen volt útját erre venni.

A szoroson fölül a Duna mindkét partján város fekszik, egyik Ó-Orsova, a másik Uj-Orsova, itt találhatók még egy török vár romjai.

Visszapillantások a múltba.

Két nemzet két nagy írója, Shakespeare Angolhonban, Cervantes pedig Spanyolhonban ugyan egy napon, 1616. év april 23-án mult ki.

Torquato Tasso pedig, az olaszok jeles költője, a megszabadított Jeruzsálem írója, — mely mű majd minden nyelvre átfordítatott, 1595. év april 25-én halt meg.

1521. évben april 26-án verék agyon a vadak Matan szigetén Magelhan Nándort, ki V. Károly császár életében első hajózta körül a világot.

1717-ben a april 29-én kötött meg a szatmári béke, mely a magyarokat jogaiba visszahelyezé, s alkotmányukat megerősíté.

1775. év april 30-án adatott át a bécsi közönségnek az egykori „Favorita“ mulató hely „Augarten“ czimmel mulató helyül, mely sokáig kedvencz gyűlhelye maradt a kedélyes bécsi népnek.

1707. év május 1-ső jén egyesítettett Anglia és Scothon, s azóta viseli ez ország „nagy Britania“ nevet.

1519. év május 2-án halt meg Olaszhon hírneves festésze da Vinci Lenárd. Utolsó vaesorája tartatik általánosan legremekebb művének, melyről Morghen Raphael jól sikerült rézmetszeteket készíte.

Honka szünórái.

Ma, amint egy nagy könyvet lapozgattam, egy esomó gyönyörű sárga színű nyers selyem akadt kezembe, éppen oly állapotban volt mint ahogy pár év előtt a magam ápolta gubóról legombolitám. Eszembe jutott, mily élvezetes mulatság volt az, napról napra látni, mint készül az a finom fonál, melyből azután a fényűzés legjelentékenyebb ezikkei készíttetnek. A selyem nem terem fákön; mint a pamut, hanem egy szorgalmas állatka, vagy inkább féreg munkája. Ezt az én barátnőim s barátaim bizonyosan nélkülém is tudják. De valjon megkísérették e már selyembogarat tenyésztetni?

Akinek kertjében vagy ablaka előtt egy fehér eperfa áll, bizony minden fáradság nélkül megtehetné, mert háladatos és tanulságos foglalkozás. Nagy városban a fiuk olykor fél'rai utat is megtesznek, hogy kis munkásaiknak élelmet adhassanak.

Azért mondom tehát, a kinek fehér eperfa van ablaka előtt, hal'gasson Honkára szerezzen selyembogár tojásokat, körülbelül itt lesz az ideje. Hisz nem nehéz az most, nem úgy van, mint mikor az a tisztes zarándok kifurt botjában volt kénytelen Chinából Eur'pába csempészni.

Valami finyás kisasszony azonban ne fogjon hozzá, mert ha e tojásokat fehér papírra a napra helyezte, azokból igen rút apró férgek lesznek, melyek idővel minél nagyobbak annál csunyábbá válnak; pedig ezeket naponta tiszta levelekre kell rakni, még pedig tulajdon ujjaeskáinkkal, egész ovatosan. Tartására legczélszerűbb egy meglehetősen nagyságu keskeny oldalú ládika, temérdek elfér benne. Nagyon sok levelét megtudnak frissiben enni, olyan csipkésen kirágnak, hogy szép nézni.

Egyszer csak, mikor már jó nagy a féreg, meghúzódik egy szegletben, úgy egy száraz levélen s elkezdí magát beszóni. A külső szálak bozontosan állanak, de minél beljebb halad, annál szorosabb, átlátszatlanabb s egész galambtojás alaku lesz a gubó, oh! mily gyönyörű ezt nézni.

Mikor már a féreg nem mozog a gubóban, annak a jele, hogy műve kész, most átváltozik s pár nap mulva mint pillangó furja

ki a gubót, éppen a hernyó módjára, azután tiszta papirosra teszszük, hol temérdek apró tojást hátra hagyva, megdöglik.

Eddig engedhetünk egypárt menni, ha tojást nyerni akarunk, de aki felakarja azt a gyönyörű finom szálból font gubót gombolitni, az nem várja be, míg kifuratik, mert akkor haszonvehetlen. Majd elmondom mit tettem, mikor már észrehevém, hogy a bogárka megszűnt mozogni. Eddig ő dolgozott, most rám került a sor.

Szépen levettem a gubót az eperfalevélről, s a bozontoson álló szálakat leszedtem róla, míg szép sima lett. Nem minden gubó egyszínű, egyik világosabb, másik aranysárga, néha egész fehér.

Kis vasbögében vizet forraltam, a gubókat beledobtam s egy szálkás pálczikával belenyulva, arra ráakadt a fonal vége, melynélfogva azután legombolyítottam egy olyanforma gomboliton, minőt pamuthoz használni szoktak, csak hogy természetesen igen apró utánzásban.

Olyan fiu, a ki szeret furni faragni s a mellett ügyes, könnyen csinálhat magának. A gombolitót sebesen kell forgatni, hogy a szál gyorsan jójjon, addig míg a víz forró. Olykor, ha a szál el nem szakad, egész gubó egyből gombolyodik le.

Menyire örültem, mikor egész kis köteg selymem volt, eltettem emlékül, s ime, hogy most ráakadtam, alkalmam nyilt önöket is figyelmeztetni rá, mily kedves foglalkozás ez, mely sok időt sem vesz igénybe, lehet mellette tanulni, mulatni.

Látva, mennyi selyemszövetet elhasználunk, képzelhetik, mily óriási selyemtenyésztéseknek kell létezni, honnan a legombolyított nyers selymet gyárakba szállítják; így jut azután színesre festve, forgalomba.

Megkísértették más falevelet adni a selyembogárnak eledelül, hogy selyme eredetileg más színű legyen. De minden oly bogár selyme, mely nem fehér eperfa-levéllal élt, gyenge szálu.

Jaj Istenem! Most veszem csak észre, mennyit fecsegtem, még majd azt mondják rá, hogy ily hosszú szünórának nincs helye a lapban!

Különfélék.

Mint mondják, a királyi család e hó 26-án hagyja el a fővárost. A királyné ezután Karlsbadba, onnan pedig Ischlbe megy. A király többször tart katonai szemlét a Rákoson, Rudolf főherczeg pedig a kegyesrendiek gymnasiumát látogatá meg e napokban.

F a y l F r i g y e s, fővárosunkban ismert zongoraművésznek alkalma volt a zongora- király, Liszt Ferencz előtt játszani, ki előadását oly remeknek találta, hogy elismerő szavain kívül, még meg is ölelte.

Az udvari bál is megvolt. Sokan jelentek meg, s főleg igen sok képviselő volt jelen. Nyolcz terem állt nyitva a vendégeknek, s majd minden teremben theás asztalok elhelyezve. A táncsteremben felváltva katonai és czigány zenekar játszott. A királyi pár kevéssel 10 óra után jelent meg. A királyné egyszerű fehérbe volt öltözve virágbokrétákkal, s öltözéke ugy volt összeállítva, hogy nemzeti színt tüntetett fel.

A tavaszi lóversenyek is végbe mentek, s Pantaloon lett a versenyek hőse az első futáson, és nyert 1000 darab aranyat. E ló a kladrubi udvari ménésből való, s már mint győztes ismeretes. A második versenyen és ugyan e ménésből nyert egy három éves névtelen pejmen 1000 darab aranyat.

Táborszky és Parsch műkereskedésében megjelent egy füzetben a „Hull a levél a virágról“ és „Fakó lovam kiesaptam a tilosba“, zongorára Mihályi Ignácztól; ára e valóban csinos változatokkal írt műnek 1 frt. Továbbá megjelent ugyanott Klein Frigyesnéől „Magyar Ábránd“, mely mű a kolozsvári honvédek javára adott hangversenyen szerző által adatott elő. Ára e könnyű, de szép és hatásos műnek 1 frt 20 kr.

Báró Orczy Elek már sokszor adta jelét az iskolaügy iránti érdekltségének, ösztöndíjak kitüzése által. Most képviselőiapidíjait a pétervársári kerület iskola tanítóinak és azok tanítványainak ígérte.

A vízvezető csövekkel a városház udvarán kísérlet tétetett. A hatalmas vizsugár felszökött a ház második emeletéig.

A gyorsirók versenye e hó 9.én történt meg a reáltanoda termében, s tizenkét pályázó és szép számú közönség jelent meg. A 3 darab aranyból álló első díjat Schütz Miksa nyerte el, a 2 darab aranyból álló második díjra pedig Márkus Miklós és Thirring Lajos lettek méltatva, s nekik még együtt kell a díjért újra versenyezni.

Sakkalány. — Baló Etelkától.

ri	rom	an	csá	bor,	tal	rony,	néd
nyit	rög	pa	á	e-	ret	bi	mas,
lás,—	pá	szár,	—Két	ha	bár	hogy	A-
Gö	ülsz	hal	ló	Nagy	züst:	Sze	a
ma?	hát	don,—	nagy	sony?	nyug-	ta,—	sarc
dal	ja,	gen	gyen?	nye	gyen!	nek	hass!
a	—I	mad	—Bi	tok	Mert	ba	raj
sik	ro	szé	de	mé	rít	al	mi

Megfejtési határidő jun. 14-ike.

Számrejtvény. — *Kerekes Lila és Pista testvérektől.*

	2	7	16	A juhok jó takarmányát termi.	
3	2	3	5	6 Legkegyetlenebb uralkodó Európában.	
	4	3	1	Ember és állat szájában van.	
	9	13	2	Ha jó, öröm, — ha rossz, szomorúság.	
8	6	14	18	11	12 E vándor népről sok monda van.
1—19					Fájdalom, nem él már, — de „Emlékére“ minden igaz honfi nagyszerű szobrot vár.

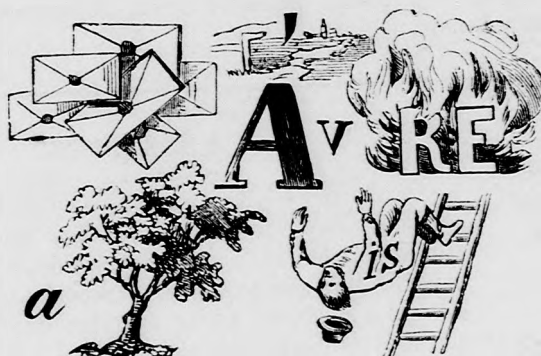
Megfejtési határidő jun. 11-ike.

Számrejtvény. — *Székely Vilmától.*

	5	8	9	6	Igy neveznek némely leányt.
	2	12	10	4	Itt található a legtöbb fát.
	5	2	12	3	4 Nagy tömeg víz, s még sem tenger.
	9	8	10	11	12 Király után első magyar ember.
1	11	3	6	5	8 12 Ismert név a hajdan korból.
				8	12 Ha megindul szörnyen tör és rombol.
				2	6 3 Szép hazánknak egyik kincse.
	3	6	9	11	10 6 Lantolt : nemzetünket hogy serkentse.
	5	2	7	3	4 A vászonnak életet ad.
				1—12	Soha sem feledhet el ám hazád.

Megfejtési határidő június 14-ike.

Képtalány.

Megfejtési határidő jun. 14.

A tizenötödik számban lévő sakktalány értelme :

Kis hajó az én reményem,
Sem árbocza, sem kormányja ;
Csapkod a hullám keményen,
Gyöngé sajkám veti, hányja.
Messze a kék part mögöttem ;
Földe a kopár valónak,
Honnan el, ki számüzötten
Fut reményem e kis esolnak.

Ugyan ebben a számban lévő számtalány értelme :

Kisfaludy Sándor.

A szórejtvény értelme :

Piros tojás.

A képtalány megfejtése :

A hiny ház, anyi a szokás.

Megfejtették :

Jeney Mari, Such Mari, Brüll Eszter, Marits Rozin, Ujság István, Vitális Gizella, Nedeczky Emilia, Falvay Flora, Balog Zoltán, Pollák Adele, Kosuth Lajos, Röttth Ida, Brück Száli, Haracsek Imre, Sebestyén Zsigmond és Árpád, Schvartz Magda, Reviczky Sarolta, Kálóczy Zoltán, Maller Bernárd és Nina, Haracsek Imre, Rády Zsófi és Izabella, Soltész Erzsike, Röttth Ida, Walfisch Károly és Ilka, Biener Etelka és Hermina, Paál Mari és Nelli, Komáromy Salamon és Hermina, Mészáros Kornélia, Hagara Mariska, Huszka Mari és Agnes, Fankovics Vilma, Pásztély Anna, Mildner Camilla, Zlatényi Mari, Kacsanovszky Emma.

A kis posta.

„A megbüntetett hiúság fordítójának. A darab minden tekintetben megfelelne lapunk céljának, de fájdalom, az Ahn-féle francia nyelvten második kötetében ott van a francia eredeti Berquin-től. Ez a nyelvten pedig annyira elterjedt, hogy mindenki ismeri, és így semmi újat nem nyújtanánk olvasóinknak vele. Ezt annyival inkább sajnáljuk, mert jó szindarabra épen nagy szükségünk volna.

H a m z á r jönni fog, de a „Tavaszi“ megkésétt ; sajnáljuk, mert igen szép. Köszönet.